

# Wõta ja loe!

№ 16.

## Igawese nooruse allikas.

Kui esimesed hispaanlased tegid oma uurimistekonna Ameerikasse, nägid nad kuumavee allikaid, mille wesi oli tuline. Kohe arwafid nad lõpeks ometi leidnud olemat igawese nooruse allikad, millest nii palju muinasjutud rääkisid. Rõõmuga läksid paljud jooma seda wett, et jääda siis igawesti nooreks.

Kurwad aga olid selle joomise tagajärjed. Rõõm muutus leinaks: paljud neist meestest surid. Walus oli pettumus. Kallits läts matsma proowimine.

Siin maa peal ei ole igawese nooruse allikaid, küll aga surma ja hukatuse allikaid. Kui paljud on igatsenud saawutada piisimat õnne ja noorust maailma rõõmude allikail, kuid on seal waid mürgitanud oma hinge ja hankinud hingepuunasid— ning hukkunud.

„On allikas, mis järgest keeb, küll Lalle werega . . .“ laulab üks laulja. Jah, Kris-

tuse were allikas on see, mis võib pesta meie roojused, patud ja ülekohutused ning tuua igawest rõõmu ja rahu hinge. „Kes sellest meest joob, mis mina temale annan, ei janya tial, waid see saab temas weeallikaks, mis hoowab igawesse ellu,“ ütles Jeesus rõõmunäljasele, pettunud, patusele Saamaria naisele Jacobi kaewu juures. Maene oli ta oitsinud wast seda igawese nooruse allikat nii maailma rõõmudes, lõbudes, kirgedes mõllus, kui ka waitses peretonna elus, kuid kõigest jäi järele waid walu hinge ja põletawad haapad. Baturõõmud, nii ilmsüütud, kui nad ka wabest näiwadki, ei wõi me hinge sügawamast olemist ja igatsust rahuldada, waid jätawad tihjaks südame. „Luhk on kõit.“

Seda tundis ka Koguja, kuidas ta wäljendab seda oma raamatu teises peatükis. See on pettumustewalu, rahu saawutamata ja pettunud inimese enesepihtimine. „Ma wõtsin enesele wiisits wiina juua . . . ma tegin suuri tegusid . . . ma istutasin enesele rohuaedu ja ilusaid aedu . . . ma kogusin enesele hõbedat ja kulda . . . ma saatstin enesele laulumehi ja laulunaisi . . . ja ma sain suuremaks ja ülemaks, kui kõit need, kes enne mind olnud . . . minu tarkus jäi mulle ka . . . ja kõit,



Allikal.

mis iial nuu filmad tahtsid, ei keelanud ma neile mitte; ei ma keelanud oma südamele ei mingisugust rõõmu, sest mu süda rõõmustas kõigest mu waewast. Ja mina waatafin kõige oma käte tegudele — ja kõik see oli tühi töö ja waimu närimine Rog. 2:1—11.

Tühjus, pettumus ja — surm on põrmulapse osa. Kui palju tröösitavamad, ilmekamad ja elukillased on need Jeesuse sõnad: „Kui kellelgi janu on, see tulgu minu juure ja joogu! Kes minu sisse usub, selle ihust peavad elawamee jões jooksmal“ Joh. 7:37—38. „Kes usub Poja-sisse, sellel on igawene elu Joh. 3:36.

See on tuhandete elustwäsinud, patust nõrgestatud, pettunud ja waewatud inimeste õnnis ja suur kogemus. Jeesuses Kristusel leidis nad allika, elawa wee allika, mis muutis neid ja nende terve elu rõõmsaks päitejapaisteliseks — igawiku eluks. Kurbuslaulud muutusid sellest allikast maitseades rõõmulauludeks, ahastusöö walgeks festpäewaks:

Tule sinagi, wäsinud otsiw hing, ja joo elawast weest!

## Tulewiku ust.

Suurimas koosolekusaalis, mis Bombay Indias leida, pidas Päästearmee möödunud aastal suure päästekoosoleku. Rahwamaas oli väga kirju erirahwustest, seisustest ja suguharudest koosnew. Kõik olid väga waimustatud koosolekust.

Järgmisel päewal sõitis üks päästeohwitser trammis, milles istus ta keegi tulekummardaja, talle nägu näis talie tuftaid. Nad hakkasid kõnelema isekestis ja tulekummardaja ütles, et ta oli olnud mainitud koosolekus. Ta jutustas ta, et on arstiks ühes linna suures haiglas.

„Et ole kunagi enne käinud sellises koosolekus,“ ütles ta, „see jättis minusse hea mõju. Ehk häämastute sellest, mis nüüd ütlen, kuid on üks laulusalm, mis eile awaltas mu peale sügawat mõju, ja weel sügawamagi, kui paljud suurepäralised kõned.“

„Mis salm see oli?“ küsis ohwitser.

Wastuseks luges mees peast

„Kuiigi patu on olime,  
Jeesus suri, Jeesus suri!  
Et aidata meid taewasse  
Jeesus suri, Jeesus suri!  
Et lepitust meil osta ja  
meil armu wõidupärjaks ta  
meid tehes erdal preefriteks —  
Jeesus suri, Jeesus suri!“

„See on imelik,“ jattas ta. „Sellises usundis on tulewiku lootust, mida meie ust ja õpetus ei saa anda.“

Säbiga peaksid punastuma selle paganliku arsti tunnistuse ees need wereteoloogia wastased targad tänapäew, kes tahawad Kristusel lepitawat ristisurma tühistada. Mida inimhing, kes pattudega koormatud ja piinawast pealekaebawast, südametunnistusest tagaaetud, enam wajab, kui

lepitust, mida võib tulla ainult Jeesuse Kristuse aetäitew ohwirisurm. See on võinud uuendada miljonite südameid muutes nende warjurikka elu päitefepaisteliseks ja tuues surmaorgugi suurt walguft — teadmine Kristus suri mu eest.

On saanud Kristuse veri ka sinu patud ära pesta?

Kõik teised õpetused on omatehtud kargud, mis jätawad kord inimese hädasäse surmaõõs. Neil pole tulewikku. Nad võimad riisuda inimeselt palju, kuid mitte midagi anda, millel oleks wäärtust igawikus.

## Auwärawad.

Soomes ühes lütseumis ütles õpetaja õpilastele: „Teie W. lütseumi õpilased, a u w ä r a w a d on teile lahti!“

Jumalikud auwärawad on kõikidele lahti, ilmalikud maised ainult mõningaile. Kuid, kes on walmis astuma sisse awatud auwärawaist?

Õtmine neist on p ä ä s t m i s e w ä r a w . Nuline see päew, millal patune tohib astuda sellest sisse, wabaneda patu koormast, piinawast südametunnistusest, rahutusest ja tunda, kuidas orjusahelad langewad, hing aga ehitud saab Kristuse were digusega — taewase pulmakuuega. See, kes elas enne kangel Jumalast, kui põgeneja, on pääsenud Jumala südamega ligi, saanud lepitatud Ta Poja läbi ja saanud jumalariigi täiedi-guslikuts kodanikut.

Sellest laulab üks laulja :

„See päew iial mu meelest ei läe, mil Kristuse omaks ma sain!“  
Unustamatu suur läbielamine.

On muidki auwärawaid, millest läbi teie meid wiib wastu sellele päewale, millal tohime astuda läbi surma wõitjatena Jumala linna läbi igawiku w õ i d u w ä r a w a t e . Rõõmulauludel pole siis piiri ega ülistustel lõppu. Kõik õndsad ja inglid terwitawad sisseastujaid, mehi ja naisi, kes läbi raskuste ja waewade sammunud Kristuse järel, teistest pilgatud ja naerdud, kuid siiski ustawaks jäädes oma taewasele kuningale. „Täna lähen ma oma kroonimise päewale wastu!“ ütles suur ewangelist Moody oma suritwoodil wõidukalt, nähes eesfeiswat au.

Seal waheturwad osad. Paljud kroonitud pead ja suurused maailmas, kellele siin auwärawaid ehitati, ei pääse sealt sisse. Ja paljud wiletsad, maailmasti mitteillegiks peetud, kuid Jumalast hinnatud, lähewad juubeldades sealt sisse oma Issanda rõõmusse.

Sellest wiimasest ei wõi üksti läbi minna, kes pole siin elus läbi astunud päästmise kitsast wärawast. Mõne meelest on see liig alandawgi.

Kuid samuti on kõigile saatan awanud h ä b i w ä r a w a d . Õtmine patt elus on wõti, mis awab sõnakuulmatuse wärawa. Ja tee lähew alla poole, uuest ja uuest wärawaist läbi. Lahti seisawad meelitawalt kõrtside, öölokaalide, lõbumajade ja tantsumajade ukked ja tuhandes sammuvad neist sisse, kui hirmsa kolelise kurtu. Kui siis kõik on wälja imetud, heidetakse sarnane inimlaps wälja tee ääre. Talle awanewad

kas maestemaja, haigemaja, wangla wõi hullumaja wärawad, et seal mööda jaata kiratsedes oma elu lõpupäivi.

Ring siis lõpuks — awali, dieti pärani on hukatusse wäraw. Tuhanded ja taas tuhanded sealt sisse walguwad. Üks pilk waimumaa ilma ja me ütleme Taawetiga: „Ja neid pannakse põrgusse, kui pudulokuffeid!“ Laul 49:15. Põrgu ei ütle: küll juba! Dpf. 30:16.

„Ja need sinased läksid igawesse walusse, aga õiged igawesse ellu.“ Matt. 25:46.

Emb — kumb?

Dr. Torrey koosolekul jagati wäljaminejaile sedelid, mille ühel poolel oli küsimus:

„Mis pean ma tegema, et hukka minna?“

Wastus: „Mitte midagi!“

Teisel poolel oli küsimus:

„Mis pean ma tegema, et õndsaks saada? Wastus: „Uju Jssanda Jeesuse Kristuse sisse, siis saad sina õndsaks.“ Apt. 16:31.

See on õigus. Hukatusse minefiks pole waja waewa näha — wärawad on lahti, tee alla mäge on libe — lasse ainult minna!

Tahad saada õndsaks — astu tänna sisse läbi aulise päästmise wärawa ja ja pärid elu.

Wiihil: Oh waga Jumal kes. 230.

Wool armuallik teeb, kust igalüks wõib juua: Mu waim, eh püüa wett Seft kaewust omal tuual! Ta juure juhatab Sind sõna selgesti: Seft Kristus lunastab Sind patust üksinda.

Ei maksa oma tööd, Ei jaa wõi teiseks saada: Et otji Jeesust ja, Ta wõib find uwendada. Ta oma werega Rõit wiha lepitab Ja jälle taewasse Sind armust talutab.

Su armu järele Kui hirw, mis aetaks, Ma tunnen jänu nüüd, Et mind nii waewataks. Oh Jeesus, jooda mind, Su Waim, see aibaku, Et jänus otjin find; Ma olen rammutu.

Wiihil: See aeg on tõest uske ees. 208.

Ma tahan oma pattudest Su poole, Jssand, pöörda. Saks nõu ja abi omast käest, Oh Jumal, ära teela! Waid Waimu wäega helbeste, Kes annab uue südame, Nüüd appi mulle jõua.

Wind sõna läbi walgusta Ja tuleta mu meele, Mis kurja olen teinud ma, Wind saada õige teele: Et tunnen oma wõlad nüüd Ja kahetsen ka patu süüd, Reid nuttes sulle kaeban.

Toimetaja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Jmub 2 x kuis. Makab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige, lewitage ja patuge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja taastööd saata toimetaja aadressil — Päite 5-7, Tallinn. Tellida wõib ka Briti ja Wälism. Piiblieltsist, Natasaewu 4, Tallinn; seelamas saada ka igaluguseid piibleid ja piibliosi.

R. Ü. „Külwain“ trükk, Keilas. 1932.

